

ת הילדה אני מוסר הודעה שאני בא הילה לאמר מה הלה לה בעניני נישואי הילדה לא רק מיתון שאם אני ספק עס הארץ מדאורייתא. אמר חז"ל בור מרובני, כי אם מיתון שאני מוסר, אלא אם עקב מצעצע העניני הזה שמסות בעניני הילדה אינו שריו בצבא משרה ביותר וכל האומר "שוילת ערוך" הוא המסות ואין צורך סמכות אחרת, עושה תורה שבעלפה לתורה שמכנה ענישה קראי של תורה שבעלפה, שבעת דבר ויטובט. אך שו עובדה ומה לעשות? אין סמכות, ועל כל הילדה ומה לסמכות ועל המלך בן ארץ.

קדושת החיים, ולמענה ולמען קדושת החיים ובהנהיגות חתום "רוח" מאשר אותו. אך שפיקוח נפש, אפשר היה להחיל ולקבל, אילו היה צורך לזכות וזו מלבד הרבנים שבדור ואולי הגדולים ביותר, ביתר הבנה, שהתאבדו בעניני אורח חיים, בעניני ביוון המת, יש בו אם לא למד ביוון התורה, לפחות ביוון ההלכה.

אפשר להניח שהיו מקרים של ביוון קיצוני בשמאל, כגון אהרן חלקי אברים שנפצאו במקום שנפאו, ודברים קל וחומר: ומה החיים, למקור זכרים עליונים, שהם בחינת ייחוד ואל יצבור, המיות המתות שקדושתן ודאי שהיא פחותה מקדושת החיים, לא כל שכן שאהרן רשע ואף חיוב "להקריב" אותו למען החיים. ואני כותב, "להקריב" במירכאות, שהרי אינו דומה מי מקריב חיים, מי שנטול מהחיים כי יקריב, אהרן עצמא, למי שמנתה מיתו, אשר שלמותו אינה כלל עיקר המהות. בהאשר בארץ מימלא נידונה כחוק הכורא ובחוק הסבץ כל צורך, ולכליון שאינו בו עתלתה של שהיה, כי לרימה ותולעו ולעפרו.

וכן אפשר להניח שהפיקוח והמקדושת והבידוד שהיה קיימת, שיהיה תוצאות מנוגדות. ורק בואת אני חלקי, נילת זה על מה הוא הל? נילת זה מה הוא, ואי שמה אחר מזה, מסוכן מזה, נילת זה, נילת הרופא הצעיר ההסודני העציר, לניחולל של אלה אני דוגא יותר מאשר לניחולל של המהות. כיון מלמחה: כל מלמחה הבהא לשל שנה, מלמחה שהיא מקצוע מניח רוחות ללחום, מלמחה שהיא הרפתקה. מלמחה כואת מגנות ונחלתה. מלמחה שהיא הכרזת החיים והחלפת הקדושה לפרוע בהם את הכרזת הכרזותיה וקדושה לפרוע בהם את הלהשתת שחור קרנישנים. והוא חוקר שבעניני זה של נישואי חתום. אם אמנם היה עניניו המתיים ומשולטות לניחולל ביוון כל הכרזת לכך, מתוך לא אישפתיות ולחולל בכבוד המת ובכבודו שלמות. אולם לעניני זה שעלה עתה על הפרק, עניני נישואי חתום, לא דרושה סטרנדיזם ולא נחוצה באונות. כי אין כאן שום עניני של זלזוליות החיים או תענוגות החיים שאין צורך להכניע להם, כי אין עניני של

קדושת החיים, ולמענה ולמען קדושת החיים ובהנהיגות חתום "רוח" מאשר אותו. אך שפיקוח נפש, אפשר היה להחיל ולקבל, אילו היה צורך לזכות וזו מלבד הרבנים שבדור ואולי הגדולים ביותר, ביתר הבנה, שהתאבדו בעניני אורח חיים, בעניני ביוון המת, יש בו אם לא למד ביוון התורה, לפחות ביוון ההלכה.

אפשר להניח שהיו מקרים של ביוון קיצוני בשמאל, כגון אהרן חלקי אברים שנפצאו במקום שנפאו, ודברים קל וחומר: ומה החיים, למקור זכרים עליונים, שהם בחינת ייחוד ואל יצבור, המיות המתות שקדושתן ודאי שהיא פחותה מקדושת החיים, לא כל שכן שאהרן רשע ואף חיוב "להקריב" אותו למען החיים. ואני כותב, "להקריב" במירכאות, שהרי אינו דומה מי מקריב חיים, מי שנטול מהחיים כי יקריב, אהרן עצמא, למי שמנתה מיתו, אשר שלמותו אינה כלל עיקר המהות. בהאשר בארץ מימלא נידונה כחוק הכורא ובחוק הסבץ כל צורך, ולכליון שאינו בו עתלתה של שהיה, כי לרימה ותולעו ולעפרו.

וכן אפשר להניח שהפיקוח והמקדושת והבידוד שהיה קיימת, שיהיה תוצאות מנוגדות. ורק בואת אני חלקי, נילת זה על מה הוא הל? נילת זה מה הוא, ואי שמה אחר מזה, מסוכן מזה, נילת זה, נילת הרופא הצעיר ההסודני העציר, לניחולל של אלה אני דוגא יותר מאשר לניחולל של המהות. כיון מלמחה: כל מלמחה הבהא לשל שנה, מלמחה שהיא מקצוע מניח רוחות ללחום, מלמחה שהיא הרפתקה. מלמחה כואת מגנות ונחלתה. מלמחה שהיא הכרזת החיים והחלפת הקדושה לפרוע בהם את הכרזת הכרזותיה וקדושה לפרוע בהם את הלהשתת שחור קרנישנים. והוא חוקר שבעניני זה של נישואי חתום. אם אמנם היה עניניו המתיים ומשולטות לניחולל ביוון כל הכרזת לכך, מתוך לא אישפתיות ולחולל בכבוד המת ובכבודו שלמות. אולם לעניני זה שעלה עתה על הפרק, עניני נישואי חתום, לא דרושה סטרנדיזם ולא נחוצה באונות. כי אין כאן שום עניני של זלזוליות החיים או תענוגות החיים שאין צורך להכניע להם, כי אין עניני של

נייתוח מתים למען קדושת החיים

מאת ד"ר ישראל אלדד

שרק אהרן ידברו עמו, חיבוקהו. והו כעני למוד, בעניני-יורש-מקדושת. עובדת יתרו של המהמר המשפחה, האסון שבו, החיובים שבהם, מתי שבה למת מה, חזאי שאין להבדיל מה, מה שקולו והמיומנים שיתרהו אותה שעה בכך, שמש אפשר מגולו סיבת המתות ובידיקת התהליך, הסופי של המחלה, ללמוד מהנה למען העלת חיים אחרים. אבל הוא הרוץ גם לבני מקרים שחזאי חזאי ורבינים לא יתנגדו לניחולל, לא יוכלו לפעמים להשתחרר מהרשום, שבקר הרב גם עצמא, או ליתר דיוק: ביון הרבנים עדין כמיתם סבכית או שמה נרצח, על ידי הרעלה למשל. האם ייתכן שההלכה הרבנים וזכרה עם התנגד לניחולל שם בקביעת דבר כזה, שמוש אנשי-ספר. אנשי חשתי הם אלה שהיושיעם מה היתר לחלול יפתח פתח הבורים של איסור ודאי. והנה חשש לגיטימי, אם כי אין לדבר סוף, ואכן על כך בסוגים אחרים שפטיילים קדושתם על היתרים שחזאי אחרים פותח קר צוניה. ומי שקורא חידו כוחהים שניטור וקראח בבטאונם לא נבלי בלונדון על "סופ" את מוצעת גדולי התורה, וכן מה פירושם של דבר. אין לדבר סוף, אלא שלבג אנשי חשתי אחרים למר: יש גבול והגבול הוא כאמור ביון החיים לבני צורך החיים עצמא, אכן, יש מקום לחשש, של עוד אין סתהויה שנוטמת עליהו אחר קבצן חוקת מדינה ע"פ הלכה, כל היתר לבני צורך החתורה למשל או שמל וכיוצא בהם, יש לבני צורך למרוח קיימא, אולם לא הוא היתר לבני דבר שהוא צורך החיים עצמא. וישותי מחלות הוא צורך החיים עצמא, וניחולל חיים ולימוד עליהן הוא צורך הרפואה חזאי, ועדיין כל באו לא רבנים ולא סופים המרצים בנינו שרופאים היו לא רופאים שומרי מצות שב ימונו, ואף על הרב יעקוביביץ מרה"ב שרופעי כביטוס בעצות פשרה מניחולל המחליים על הדעת. להציע תחליטים לניחולל לשם ים, ואם ויפיעו רבנים ויתרו בעניני נישואי חתום על כך שקרונן של קדושת החיים, ותוך כדי הגדרות כדורות ומפוח (כגון הצעת הרב יעקוביביץ ועדה של שני רופאים ורב), אין שום חשש לפירצת גדרות, כי אם ארבעה, אין מקום לראות בכך קידוש

ההלכה לאחר שהיא מתחללת לעני הארובים לחולשתיה, על ידי אירוב זה שאין לו יסוד בחיפת התיות הקפדת את החיים.

אלא אם כן —

אלא אם כן יאסרו רבנים בכלל שאילה ברופאים המרפאים על יסוד נתיחי חיות, שררי בענין זה קשה להניח שיאסרו, המתי נגרים — כן, בחיות יתרום — לא, כי הענייט אינו כסעם מצות שבת או סעם אכילת חזיר, הנהיגו חרם על ביות המת כולל מכרי גבולות לחיות יתרום. אך כל עוד לא איסור שאילה ברופאים, ושימוש ברכי יתרו, שנטקו גם הודות לניחולל חיות, הרבנים מצווים להשי תחרה מהחששות של מריצת סיבים, ולא רק לתרו, כי אם גם לצוות על נתיחי חיות, שלמד שפוטו אלה, רק דרך אהת עוד ונתיחי בידים למען בריאות בית ישראל ולמען כבוד התורה וההלכה: שיהם, הרבנים, הם היו מחוקקי החוק הזה או שמתחיים אחרים בחוק החוק הזה, או בליחן ובאונם, כי מקבצת הדעת ובאמנות עמקה על קדושת החיים מייחבת בנרות מיתום מתים.

וכמוכך בהגדרה בנרות של זכרי בית הספר לרפואה, על כך ודאי שמוטמסדים החלטי מודי בית הספר שהוא, שאין לחששים בדוניותי ובי לזולת כלל, ומתוך קיימם ברורים למצעת לזולת ולקול דעת מצד רופאים וקצת וסטר דמיים ופחות וצוניהם, וכאמור, יותר לשם מניעת נילת החי המתות מאשר נילת המת המד נתיחי ומתוך הסדר ברור ומתיים לבני גרול החייתא אביחית אלה השימוש הלינאלי, הלה כתי והקדושה הזה.

חיות למסרות לימוד מחששות שונים המתיע רלים לבני שומאס כוניהם, בחריפות זו עצמה יכולים היו אילו רצו ואבלא סתרו, להרכיב שפתרת כוניהם זה, גם בעבר אבל לא כל שכן ביטינו טפלה לבני הצלת חיים.

אלא שאינם רוצים, ומפתים הם, ובדרך זו של איסור נישואי חתום למען החיים, הם מכרי אים כסופו של דבר לביוון הלה של ודאי בשם ביוון המת של ספק, כי ההלכה לשם החיים נתיחי, והמצאת נתיחי למען יארכו וימינו על האדמה, ואין חכמות הרבה בחכמת הרפואה שיש בה להאריך ימינו, ולא להנחם כה רבו רופאים בישראל מימינו.

אלא אם כן, לא חשש הוא המונע בעצם לעשות זאת, כי אם הפחד, הפחד מפני הרבנים האחרים, המפתיים יותר, לא חשש ממני מרקי ידן על אה פחד מפני צוניה ומפטינו דין.

וזה ובקאות פחד שאין לו סוף, ותואה ולא ידענות וקיימות ותיחולת, הוא הקובע את גדולתם או אי-גדולתם של גדולי-התורה. כהיט כי בהאחה חתופות שהבחנינו המרצים בנינו החלי בין "חולה מצוי" שמתור למעני נתנת התייה בין "חולה שאינו מצוי" שאסור לעשות זאת, בהריפות זו עצמה, ואילו אף כחתום ממה יכר לחיים זה, בעניני זה של חילתם אין כלל בנימצא — למרביית הצעה — חולה שאינו צרוע, הלה חמיד מצוניה, ודון חולה המוסל בוגרי זה כמשה לעינוי אינו אחר מדון חולה שויבא בעוד שהו או בעוד יום, שזדאי יוכא באותה חתופות שבה ישל לשלוש נישואי